

Въ бащинитѣ си ливади,
Одови руси биволи
Вирегна кола писани,
Че тури ритли корени
Подела Марко въ колата,
Подела Марко подложи,
Калинка тури въ колата.
Станали та са тръгнали
У мамини си да идатъ.
На гости, та на поврътки,
Калинка да си поцѣрятъ,
Съ топло вино медяно,
Вървѣли що сж вървѣли,
Минали поле широко
Настали гора зелена;
Марко Калини думаше:
»Калино мари Калино,
Я стани мари Калино,
Поглѣдни мари Калино,
Каква-й гора зелѣна.«
Калинка нищо не речи.
Вървели що сж вървели
Минали гора зелѣна,
Настали росни ливади,
Марко Калини думаше:
»Я стани мари Калино,
Поглѣдни мари Калино,
Бащиното си чаири
Косено пжѣ не пжстено.«
Калинка нищо не рѣчи,
Вървели що сж вървели,
Минали росно ливади;
Вървели що сж вървѣли
Че сж излѣзли, излѣзли
Надъ село, надъ градинитѣ,
Марко Калини думаше
»Калино мари, Калино
Я стани мари Калинке,